

Anna Bailey

ZA
V
DVERMI
TMA

 metafora

Zmizení mladé dívky
strhne masku spořádaného maloměsta...

Ospalé maloměsto Whistling Ridge je už dlouho jako soudek střelného prachu. Stačí jediná jiskra – z večírku na oblíbeném místě v lese nedorazí domů sedmnáctiletá Abigail – a zdání spořádanosti rychle bere zasvé. Abigailino nevysvětlitelné zmizení způsobí na dokonalé fasádě místní komunity trhliny a skrz ně se postupně valí na světlo léta potlačovaná zášť, dobře skryté prohřešky a maskované předsudky.

Krok za krokem a z pohledu několika různých protagonistů se pomalu odkrývá drsná pravda zdaleka nejen o tom, co se tehdy v noci u skal zvaných Holé kosti skutečně odehrálo...

Za dveřmi tma se hned po svém vydání stalo literární senzací a aspirantem na jeden z nejlepších thrillerů roku 2021.

„Krásně napsané a neskutečně dojemné.“

– The Guardian

„Thriller, na který nebudete moct zapomenout ještě dlouho poté, co jej celý zhltnete na jedno posezení.“

– Grazia

ANNA BAILEY

ZA DVEŘMI TMA

ANNA BAILEY

**ZA
DVEŘMI
TMA**

Přeložil Roman Lipčák

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © Anna Bailey 2021

First published as Tall Bones by Transworld Publishers,
a part of Penguin Random House group of companies.

Translation © Roman Lipčák, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-561-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-560-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-143-4 (print)

Mé matce Jane

1

HUKOT TÁBORÁKU splývá s halasem chlapců a dívek z autokempu, kteří pokřikují a tancují ve stínu skal zvaných Holé kosti. Je typický večer pro takové maloměsto – pro Whistling Ridge bude na dlouhé roky poslední, ale to v této chvíli ještě nikdo neví –, kde kojoti přežvykují odhozené nedopalky cigaret a smečky kluků vyjí na měsíc.

Abigail Blakeová se u kraje lesa otočí a usměje se na Emmu. Tuto vzpomínku na Abigail si uchová ještě dlouho potom, co se všichni ostatní propijí k zapomnění: vysoká a bledá jako měsíční zář, splývavé rusé vlasy se jí ve vlhkém vzduchu kroutí, ruce má schované v dlouhých rukávech a stojí na patách, jako by se každou chvíli měla rozběhnout.

„Budu v pohodě.“ Zrazuje ji ale pohled těkající k lesu. Září začalo teprve před pár dny, ale podzim nadchází v horách dřív. Nad koruny borovic se už přikradla noc a jejich temné obrysy jsou patrné pouze v kuželu světla jediné baterky.

„Jak se ale dostaneš domů?“ Emma si všimne, že se Abigail na čele udělala rýha, do které by se tvarem i hloubkou přesně vešlo břicho jejího palce.

„Ale Emi...“ Jako by si zrovna vzpomněla, že se má usmát. „Zavolám si taxíka nebo něco vymyslím. Je to v pohodě, vážně...“ Podívá se směrem, kde se mezi stromy

pohybuje světlo a za ním je patrná nejasná chlapecká silueta. Emma tím směrem taky pohlédne, jenže ve tmě nic pořádně nevidí.

„Podle mě bys tam neměla chodit.“

Abigail se na ni zašklebí tak nepřírozeně, že to musí až bolet. „Je to jen sranda, Emi. Nedělej si starosti.“

Ona si ale starosti dělá. Není tak vysoká jako Abigail, nemá takovou mezeru mezi stehny, po jaké touží všechny dospívající holky. Po svém otci nezískala nic než nahnědlou latinskoamerickou pokožku, která jí mezi spolužáky působí jen mrzutosti. Není typ, který kluci lákají do lesa, co o tom tedy může vědět? Přesto ale upírá zrak do tmy a vrtí hlavou. „Počkám tu na tebe.“

„Ne.“ Abigail se zhluboka nadechne a znovu se odhodlaně usměje. Voní jahodovým balzámem na rty. „No tak, Emi, nech mě trochu dýchat. Bude to v cajku. *Fakt.*“

Abigail Blakeové je sedmnáct a jako všechny dívky v tom věku je přesvědčená, že bude žít věčně. Někde v hloubi duše si to myslí i Emma, a proto nechá kamarádku stát ve zdupané trávě na samém kraji lesa a loudá se kolem Holých kostí ke svému autu. Oheň ještě praská a po vybledlých skaliskách, tyčících se do výšky, poskakují odlesky plamenů. Účastníci noční párty si připíjejí plechovkami s pivem, a když je pak odhazují do ohně, výskají radostí, jakmile plameny se zlobným zasyčením vyšlehnou výš.

Emma se neohlédne. Kdyby to udělala, viděla by, jak Abigail zaváhala, jak stojí s rukou nataženou před sebe, jako by přece jen nečekala, že kamarádka odejde.

Z druhé strany ohniště ji pozoruje jiný mladík. Nestydatě ji sleduje, až z toho má Emma pocit, že se pod jeho pohledem chvěje, i když to tak není. Už ho tu v okolí zahlédla, potloukal se po okraji města od jara, jinak ho ale

nezná. Profil má tak ostrý, že by jím mohl lajnovat kokain, tmavé vlasy mu ometají límec ošoupané kožené bundy. Něco ve stylu, jak pohupuje boky a vystrkuje bradu, vzbuzuje dojem, že v předchozím životě přepadal dostavníky. Večerní déšť zmírnil denní žár a jeho cigaretovým kouřem prosycený dech se vznáší ve vzduchu podobně, jako se bouřkové mraky kupí v chladném vzduchu kolem horských vrcholů. Když se Emma podívá znovu jeho směrem, už tam není.

„Kde jsi byl?“ Dolly Blakeová zamáčkne nedopalek cigarety. Její nejstarší syn se snaží za sebou potichu zavřít domovní dveře.

„Nikde.“

Noah se vynoří z přítomí předsíně a Dolly na chvíli strne, jak moc jí připomíná štíhlou vytáhlou postavou jejího muže. Z dálky není těžké si je splést – tatáž nedbalá kostkovaná košile i nazrzlý odstín vlasů, stejně povytažená ramena, jako by se bál, že se mu přes ně někdo podívá a zjistí něco nepatřičného. A ačkoli je to ve dvaadvaceti letech už chlap, v obličejí mu přetrvávají jemné rysy mládí, které jeho otec Samuel Blake vyměnil už dávno za pichlavý plnovous a pleť ošlehanou nekonečnými hodinami strávenými svážením dřeva.

Dolly s úlevou vydechne. „Máš štěstí, že si šel táta brzo lehnout. Od čeho máš tak zašpiněné džíny?“

„Do toho ti nic není.“

Na stěně nad ním visí velký kříž posázený polodrahokamy, který Dolly dostala už před čtvrt stoletím od své tchyně jako svatební dar. Ví, že je za ním díra v omítce, kterou tam jednou prorazil Samuel pěstí.

„Přestaň se mnou mluvit takovým tónem, hochu,“ varuje syna Dolly, nedívá se ale přítom na něj, nýbrž na

kříž. „Mně je jedno, kolik ti je, ale dokud bydlíš tady, budeš chodit domů včas a s matkou budeš hovořit s patřičnou úctou.“

„Abi nikdy takhle nevyslycháš.“ Na svých dlouhých nohou umatlaných od bláta ji obejde a pak už je jen slyšet známý dupot, jak kluše nahoru do svého pokoje.

Dolly vzdychne a prsty si vjede do vlasů. Přála by si, aby to nebyl pořád jen on, kvůli komu ztrácí nervy, ale ví, že občas se tomu prostě nedokáže ubránit. Jinak by jednoho dne mohla vybuchnout.

Emma si pustí v autě rádio, noční pořad nějakého věštce, který se ani slůvkem nezmíní o tom, co ji čeká, a tak jede pryč a na Abigail už nemyslí. V loužích na okresní silnici se odráží žluté světlo jejích reflektorů a zápach mokrého asfaltu, který se dovnitř vkrádá ventilací, jí připomíná voskové pastelky. Cestu zná dobře, dokonce i v noci. Na příkrých svazích po obou stranách rostou jehličnaté stromy, táhnou se vzhůru až k prašným vrcholům hor, kde už to je jen samý pahýl, než se porost vytratí docela.

Po kilometru a půl jízdy se přeruší hradba stromů, která dosud kopírovala křivky silnice. Zdejší jehličnany napadl kůrovec, rozsáhlé oblasti lesa jsou zešedlé a povadlé. Za denního světla lze skrz řídké odumřelé větve zahlédnout zčernalé pozůstatky starého domu Winslowových, který už více než před stoletím do základů vyhořel. Emma obvykle viděla prázdnými okny až na druhou stranu za dům, a ačkoli ví, že v téhle tmě nespatří vůbec nic, zabloudí tam zrakem, jen tak ze zvyku.

Zahlédne světlo.

Za spáleným okenním rámem probleskuje jakási záře. Emma přibrzdí, v té chvíli se však světlo prudce zhoupne a hned nato zhasne.

Zmíní se o tom, až bude vypovídat na policii, kde z ní budou dolovat každou vzácnou podrobnost o Abigail.

Táborák je uhašený. Zbyl po něm jen zčernalý kruh, jako by tam přistálo UFO. Holé kosti se mlčenlivě rýsují proti noční obloze postříbřené měsíčním svitem. Účastníci noční párty se rozešli, někteří zamířili po silnici k auto-kempu Jerryho Maddoxe, jiní se nacpali s přáteli do aut a vydali na cestu lesem domů. Když zazněl výstřel, nezbyl na místě nikdo, kdo by ho zaslechl.

Další den je neděle a Blakeovi si zatím nedokážou představit, že se jako obvykle v kostele posadí do řady na skládací plastové židle, ale Abigail vedle nich sedět nebude. Další den je neděle a Emma by měla odbarvit Abigail vlasy, protože se jí už zrzavá barva omrzela, i když ví, že rodičům se to nelíbí a budou tvrdit, že vypadá jako coura. Další den je neděle a Emma leží v posteli, nespí, poslouchá, jak vyjí kojoti, a přeje si být jedním z nich. Ráno si zkontroluje telefon, ale zprávu od Abigail, že se dostala v pohodě domů, tam nenajde. Pohledem zabloudí k prádelníku, kde leží neotevřená krabička s odbarvovačem, a jakýmsi šestým smyslem vše pochopí.

Na konci týdne se bude Abigail prázdně usmívat ze stovek letáků připíchnutých na telefonních sloupech, tabulích a nástěnkách zdejší kongregace, třepotajících se ve větru od Skalistých hor. Samuel Blake se vydá s příslušníky místního policejního oddělení do lesa a mezi stromy bude vykřikovat jméno své dcery. Noah oškrábe špínu z džín, až si z toho odře prsty, a Emma zastrčí krabičku s odbarvovačem pod postel. Dolly bude kouřit jednu cigaretu za druhou, nehty si bude drásat strupy ve vlasech a nespustí oči z kříže zakrývajícího díru ve zdi, zmožená strachem, že se na ně začnou hrnout jen samé špatné události.

2

„TEĎ SE NEHÝBEJ, Jude.“ Dolly popadne nejmladšího syna za bradu, znehybní mu hlavu, nanese vrstvičku krycího korektoru na modřinu pod okem a vtírá přípravek do kůže. „Můžeš si za to sám. Víš dobře, jaký bývá táta, když ho probudíš moc brzo.“

Samuelovi se líčení líbit nebude. *Žádný z mých chlapců nebude chodit zmalovaný*, bude láteřit. Je mu dvaasedesát a je dost starý na to, aby mohl být jejím otcem. Jejich vzájemné postavení se často promění do té míry, že Dolly udělá bez odmlouvání, co jí nařídí. Dnes to tak ale nebude. Make-up se mu líbit nemusí, ale smíří se s ním snáz, než kdyby po nich v kostele všichni pokukovali a za zvednutými biblemi je šeptem pomlouvali. Nemůžou se divit, že holka od nich utekla, taková famílie. Nemůžou se divit, že je holka mrtvá.

Mrtvá. Zaslechla to slovo v samoobsluze, doneslo se k ní z obvyklého šumu od mrazáků. Prohodili je mezi sebou pan Wen, který měl ve městě obchod s alkoholickými nápoji, a Carla Patersonová, co učila Abigail ve druhém ročníku na střední. Do bzukotu zářivek a mrazicích pultů to pronesli potichu a nejspíš doufali, že je nikdo neslyší. Našli v sobě aspoň tolik slušnosti, že když se v tu chvíli zpoza rohu vynořila Dolly s prázdným nákupním

vozíkem, bylo na nich znát, jak je jim trapně. Neřekla nic, jako ostatně často, možná i proto, že vlastně přesně nevěděla, jak na ni to slovo působí.

Mrtvá. Znělo to jako tečka za větou. Představila si, že posílá telegram a místo obvyklého „stop“ píše všude „mrtvá“: Abigail se najde mrtvá Abigail se vrátí mrtvá. Uplynul teprve týden ode dne, kdy její dcera zmizela, ale ta doba připadá Dolly divná a dlouhá, natažená jako karamela v takovém tom starobylém přístroji, který se tu a tam objeví za výkladem obchodu s cukrovinkami.

Už to byly dva týdny a Dolly chodila do samoobsluhy skoro denně, jen aby se tam mohla opřít o držadlo nákupního vozíku a nechat se jím vláčet. Jezdila mezi regály, a měla tak pocit, že aspoň něco dělá. Nechtěla se podobat ženám, které vídala ve filmech, co jen sedí doma, napůl šílené, a čekají, jestli nezazvoní telefon. Čas jde dál, uklidňovala se, takže to ještě nemůže být konec věty.

V koupelně Jude vyšpulil spodní ret v grimase, kterou pochytil od svého staršího bratra, ačkoli v jiných ohledech se ti dva lišili jako den a noc. O deset let mladší Jude byl na rozdíl od ramnatého Noaha droboučký, tmavovlasý, tvárný a měl sklony k pořádkumilovnosti, kdežto jeho bratrovi se zanesla špína jejich města do papilárních linií. A pak je tu samozřejmě i Judova noha. Roztříštěná kost po úderu jako kovářským kladivem do doběla rozžhaveného železa, po němž mu zůstala noha znetvořená. Dvanáctiletý kluk by neměl chodit o holi.

Dolly mázne další vrstvu líčidla na oteklé oko, ale jeho pohledu se vyhýbá. Chudák Jude, nechtěné dítě. Jude, kterého se pokoušela zbavit, a proto vysedávala ve vaně ve vroucí vodě, dokud nevystydla a neztmavla špínou. Taky vypila dvě třetiny láhve ginu z manželova domácí-

ho baru a pak se z něj pozvracela. Krutý boží šprým, napadlo ji tehdy, přivést do tohoto domu dalšího potomka. A i dnes uvažovala, jestli neměla pravdu.

„Hotovo.“ Dolly skončila s líčením a o krok poodstoupila, aby zhodnotila výsledek. Potrvá den nebo dva, než opuchlina splaskne, ale aspoň se jí povedlo zakrýt výraznou rudou barvu, kterou pod synovým okem zanechala manželova ruka.

„Musím tam?“ Jude se naklání k zrcadlu v šedém rámu, prsty si přejíždí kolem oka, jako by horoucně toužil ohmatat podlitinu a ujistit se, že pod nánosem tělky pořád ještě je. „Mně se do kostela nechce. Všichni po nás budou koukat.“

Jistěže budou všichni koukat, souhlasí Dolly v duchu. Zbývající příslušníci rodiny Blakeových strávili poslední dvě neděle tím, že do sebe klopili jednu plechovku piva Lone Star za druhou nebo bloumali mezi regály v samoobsluze, případně za bílého dne leželi v posteli a naslouchali rytmickému klapotu stropního větráku. (Dolly nevěděla, co dělal Noah, ale všimla si, že se ohlíží přes rameno častěji než obvykle.) Nicméně včera ji pastor Lewis přistihl, jak dělá, že čte složení na sáčku s kráječným chlebem. Sdělil jí, že v Prvním baptistickém kostele ve Whistling Ridge se bude tuto neděli sloužit zvláštní mše, při které se kongregace pomodlí za Abigail a rodinu Blakeových, a že by je tam všichni jistě rádi uvítali. Dolly nevycházela z údivu, že tam dokáže tak klidně stát a lhát jí do očí, když přece oba jasně věděli, jak se na ně kongregace dívá. I když se několikrát usmál a poklepával ji po paži, jako pouhá prosba to nevyznělo.

Můžeme se modlit, nebo nechat druhé, ať se modlí za nás, uvažuje. Možná právě ten pocit, že musí volit mezi aktivním a pasivním přístupem, ji přiměl k tomu, že se

pevně rozhodla tam jít. Pokouší se to vysvětlit Judovi, ale on si jen hryže ret a mrzutě zírání do podlahy.

„Abi možná utekla, protože už nechtěla chodit do kostela,“ promluví a z jeho hlasu zní takové opovržení, že Dolly má sto chutí taky mu jednu vrazit. Raději se ale odvrátí a štrachá v kapsách po cigaretách. Svrbí ji ruka, nejradši by něco roztřískala – *tak ale roztřískej sebe, ne Juda. Koneckonců pokud za tohle všechno někdo nese vinu...*

„Abigail neutekla,“ vysvětluje mu a on jí musí věřit, protože je jeho matka. Bez ohledu na to, jaký názor na to má policie, Abigail by se nikdy jen takhle nesebrala a neodešla. Ale Dolly se třesou prsty, když si vkládá cigaretu mezi rty a ucpává si tím ústa, aby nemohla mluvit dál. Jestliže Abigail neutekla, co se jí tedy stalo? Ve škrtnutí zapalovače to zaslechne znovu: *mrtvá*.

Je to všechno její vina. Tohle se říká po škole. Chodby páchnou po lepidle a čisticích prostředcích a Emma se tiskne hluboko do kouta na dívčích záchodcích, snaží se zahlušit ozvěnu hlasů spolužáků a lije do sebe cestovní lahvičky whisky, které má matka doma pro případ, že by se jednou vypravily na výlet, na který ale nikdy nepojedou.

„Chápeš to, že Emma Alvarezová ji tam prostě jen tak nechala?“

„Ty vole... a ty myslíš, že proto ji unesli?“

„Nikdo ji neunesl. Zdrhla s tím cikánem.“

„Ne, s ním nezdrhla. Viděla jsem ho minulý týden v bufáci.“

„Já jsem teda slyšela, že ji sežrali kojoti.“

„Já bych nikdy nedovolila, aby moji kamarádku sežrali kojoti.“

Tečou jí slzy zčernalé řasenkou a radši si vrazí klouby prstů do úst, aby nikdo neslyšel, jak vzlyká.

Týden po párty u Holých kostí svolal ředitel Handel do tělocvičny mimořádné shromáždění studentů všech stupňů a požádal je, aby na Abigail nepřestávali myslet a modlili se za ni a aby vyjádřili podporu i rodině a přátelům. Malý Jude Blake si kouše ret, vtahuje hlavu hluboko mezi ramena, jako by doufal, že si ho nikdo nevšimne. Emma to všechno sleduje plovoucíma očima za ztěžklými víčky. Je to tak. Jsme tu komplet. Abigailina rodina i její přítelkyně. Není tady nikdo jiný, kdo by si pamatoval, že měla Abi ponožky samou zelenou šmouhu od trávy, když jsme spolu léto co léto vysedávaly na propadlé pohovce u nich na dvorku; nebo jak jsme od sebe opisovaly domácí úkoly a cpyaly se bonbony, po kterých nám zmodral jazyk. Není tu nikdo jiný, kdo ji slyšel, jak prohlásila, když jí bylo třináct: „Bude ze mě umělkyně.“ Emma pohrdavě odfrkla a zeptala se: „Cože, ve Whistling Ridge?“ Abi rezolutně opáčila, že to nepřichází v úvahu, že nasedne na autobus do Denveru a tady už ji nikdo neuvidí. To znělo v té době velice působivě. Abi se chovala jako postava z filmu. Hned nato upřela na Emmu vykulené oči a dodala: „Ty přece odjedeš se mnou, ne?“

Teď do sebe Emma na záchodě hodí další maličkou láhev, a když přijde domů, vyzvrací se.

Té noci se Emmě zdá o smečce kojotů vyjících mezi stromy. Projíždí mezi nimi v autě a jejich zkrvavené dásně se jí zahryzávají do pneumatik. Potom odbarvuje Abigail vlasy, výpary čpavku je obě dráždí v nose a společně u toho upíjejí bourbon Samuela Blakea. *To pálí, to pálí*, opakuje neustále Abigail, možná to jen neslyšně naznačuje rty nebo ta slova znějí Emmě v hlavě. Abi ji políbí a krev stéká Emmě ze rtů, vepředu po těle, po prsou, po pažích, po rukou...

Emma se probouzí těsně před svítáním. Hory jsou potměšile, stoupá z nich pára po čerstvém zářijovém dešti a ona cítí, že má na obličeji zaschlé zvrátky z toho, co večer vydávala. Zabalí se do deky, proklouzne do koupelny a myje si ruce, znovu a znovu, dokud jí ve studené vodě nemrznou tak, že je skoro necítí. Melissa musela zaslechnout tekoucí vodu, protože za ní přijde a beze slova ji obejmě. Když se Emma konečně přestane třást, obě si vlezou do Melissiny postele a Melissa ji hladí po vlasech, dokud neusnou – matka s dcerou stočené na prostěradle jako nějaká zvláštní runa. Druhý den ráno Melissa vylije všechen zbývající alkohol, který se jí podaří najít, ale jedna ani druhá se o tom slovem nezmíní. Emmina babička říkávala, že ten, kdo bydlí ve skleněném domě, by neměl házet kameny, a Melissa předčasně zestárla z pocitu viny za to, že si vzala člověka, který ji nedokázal natolik milovat, aby s ní zůstal – nebo tak to přinejmenším tvrdí.

Než Abi zmizela a ještě předtím, než se ona sama opila, Emma si nikdy neuvědomila, kolik rozhodnutí to stojí, aby přečkala den. *Mám ztráct čas snídání? Mám jet do školy autem, nebo autobusem? Ke komu si přisednu při obědě? U koho mám největší šanci, že na mě nebude civět s nechutí, jako by našel zesponu na lavici přilepenou žvýkačku?* Když ale zahájí nový den douškem alkoholu, bude to od ní vyžadovat pouze jedno rozhodnutí: *Mám pít dál?* Všechno ostatní se pak vyřeší tak nějak samo. Ví, že to s ní matka myslí dobře, ale to Emmě nezabrání, aby nebrečela na záchodcích. Do vánočních prázdnin zbývá ještě několik měsíců a ona neví, jestli zvládne čelit všem těm rozhodnutím, která na ni v té době čekají.

Uvědomuje si, že varianta, že je Abigail mrtvá, je ta horší. Ve škole se ale povídá, že utekla a že jí to nikdo nemůže mít za zlé. Emmě jako by někdo vrazil kudlu do

břicha a vyřízl jí díru ve vnitřnostech. Abi by neodešla jen tak beze slova. Nenasedla by do autobusu do Denveru, aniž by se jí o tom aspoň slůvkem zmínila. Z desetiletého přátelství se takhle neodchází, prostě ne. Bylo by tedy lepší, kdyby byla Abigail mrtvá?

Když máma ráno odjede do nemocnice, kde pracuje jako praktická lékařka, Emma do školy nejede. Zajde do obchodu pana Wena s lihovinami a nacpe pod kabát láhev Jacka Danielse. Už je skoro ze dveří venku, když zahlédne, jak se na ni z parkoviště šklebí mladík v kožené bundě, zuby mu bělostně září, jako by snídal nože. Připadá jí něčím známý, ale s tím poznáním přichází svíravý pocit v zátylku, který ji přiměje, aby se narovнала, jenže to přežene a láhev jí vyklouzne.

Pan Wen má přívětivý obličej, vrásčitý jako papírový lampion. Ujistí ji, že protentokrát nezavolá policii, rozbitou láhev jí však naučtuje. Nic mu neujde: její rozmazaná řasenka, nateklé oči, okousané nehty. Dá se slyšet, že doufá, že se z toho brzy dostane. Nemusí nic říkat a Emma ví, že pan Wen chápe, jaké to je být v téhle zemi jiný. Už jen pocit křehké solidarity ji nutí znovu do pláče a na parkovišti se musí opřít o auto, aby zklidnila přerývaný dech.

„Je ti dobře?“

Zvedne hlavu a všimne si, že ji kluk v kožené bundě pozoruje. Hlavu má nakloněnou na stranu, a jak mu vítr čechrá vlasy jako peří, připomíná přerostlou vránu. Emma polkne, a když přikývne, snaží se, aby jí slzy ještě víc nerozmazaly řasenku.

„Nemám občanku.“ Nenávidí se za to, že odpovídá tak slabým hlasem, který se ztrácí v rachotu projíždějících aut.

„Já ti to můžu koupit,“ nabídne se a z jeho hlasu je znát slabý východoevropský přízvuk. „Můžeme se napít spolu.“